Plangerile unui monah (fragment) de Sfantul Ignatie Brianceaninov

INTRODUCERE

Stau singur in chilie, cu usile inchise; fereastra este astupata cu o perdea groasa; o candela modesta palpaie in fata sfintelor icoane, imprastiind in chilie o lumina firava, posomorata. Mi-ajunge acesta lumina; am lasat orice lucru deoparte. Sed pe laita, in nedumerire, intr-o tacere tulbure. Mi se pare ca nu mai exist. Nu-mi sta gandul la nimic, tristetea imi copleseste sufletul; lacrimile mi se preling pe obraji si pe haine si plansul imi tine loc de orice indeletnicire. Nu intrati, nu intrati, rogu-va la mine! Nu cautati sa ma scoateti din tacere! Nu sunt in stare sa stau acum de vorba cu prietenii. Am nevoie de singuratate. Nu sunt in stare decat sa plang. Cu cat ar incerca cineva sa ma indeparteze mai mult de aceasta stare, cu atat as ravni-o mai mult si m-as lasa cuprins de ea. Fiindca ma hraneste si imi da liniste, cu toate ca este foarte amara. O turturica plina de elan zboara de pe o creanga uscata, pe alta creanga uscata; pe o creanga verde nu se asaza; asa fac si eu, trecand de la un gand de jale la alt gand de jale, de la stari de tristete la alte stari de tristete; gandurile si simtamintele placute nu se prind de o inima indurerata.

Cand Ierusalimul a fost pustiit si distrus, iar locuitorii sai dusi in robie, intr-o tara indepartata, atunci Ieremia proorocul, care proorocise in zadar nenoricirile Ierusalimului din pricina nelegiuirilor locuitorilor sai si care ii chemase zadarnic la pocainta pe nelegiuitii orbiti si invartosati la inima, a ramas pe ruinele Ierusalimului, sa-si planga profetia implinita. Cu suspine, cu neogoite suspine, pe cenusa templului parjolit, templul care trecea drept o minune a arhitecturii si care era singurul de pe pamant inaltat intru slava adevaratului Dumnezeu. Suspina proorocul cu suspine neogoite pe daramaturile orasului; era singurul oras de pe pamant in care inchinatorii adevaratului Dumnezeu puteau sa-I inchine Lui, intocmai cum oranduise El, singura rugaciune bineprimita de Dumnezeu.

Lacrimile mele nu cad pe daramaturi si nici pe mormane de cenusa; nu plang dupa un templu facut de mana omeneasca, din marmura, profira si lemn neputrezicios. Nu suspin pe ruinele orasului care s-a zidit veacuri de-a randul, cu bratele puternice al regilor, ale popoarelor, ale aurului; tanguielile mele nu insotesc in zbor multimile iudeilor, desi in robie seculara de ani fara numar, pricina plangerilor mele este morala si taramul lor este acela al sufletului. Plang mistuirea in flacari a unui templu nevazut, nezidit de mana omeneasca, pe care Dumnezeu l-a creat pentru o nevazuta, inalta slujire dumnezeiasca. Plang surparea unui oras tainic, menit sa fie salas si adapost de ganduri si simtaminte binecuvantate. Plang caderea in captivitate a sufletului, a mintii si a inimii infrante de pacat. Sunt tinute in prinsoare, legate cu lanturile patimilor, duse in robie, in imparatia si in cetatea de capetenie a Babilonului, sub stapanirea arhanghelului osandit, stapan aspru si crud al tuturor fapturilor rationale osandite, deopotriva ingeri si oameni.

Plang cu plangere de pocainta si de iubire. Ma las cuprins de tristete mantuitoare, nu de aceea care aduce omului moarte. Nu ma intristez pentru desertaciuni, pentru lucruri nestatornice, trecatoare. Ma cuprinde plansul mostenit de la protoparintele meu Adam, care a inceput a cauta plansul gandind ca va afla in el ogoire dupa pierderea desfatarilor raiului. In acest plans se rasfrange fericirea vesnica. Acest plans este o marturie ca fericirea vesnica a fost harazita omului; acest plans este un mijloc de redobandire a fericirii vesnice.. Ca o rasfrangere a fericirii, ca un suspin si ca o aducere aminte, pentru si despre fericire, plansul cuprinde in sine o desfatare; invaluind in mahnire inima, el o adapa si o oblojeste cu liniste. Dumnezeu-Omul a lacrimat cu lacrimile Sale intrutotsfinte, pentru Lazar cel mort de patru zile; Dumnezeu-Omul a varsat dumnezeiestile Sale lacrimi pentru orasul in care furnica multime mare de oameni, pentru poporul care nu si-a dat seama sau s-a prefacut a nu-si da seama de venirea lui Dumnezeu. Nu numai desfranata si-a spalat cu lacrimi pacatele; nu numai pacatosii care voiau sa se impace cu Dumnezeu prin pocainta alergau cu lacrimi in ochi; capetenia Apostolilor

vedea in lacrimi un lucru mantuitor, leacul de care nicicum nu te poti lipsi. "A plans cu amar" marele Petru, cand s-a lepadat de Hristos. Cu planset si cu lacrimi si-a tamaduit pacatoasa rana ucigasa. Exista oare cineva care, cazand inaintea lui Dumnezeu, cu lacrimi in ochi sa nu fi fost ascultat ? Ahab, regele cel fara de cinste al Israelului, si-a stropit obrazul cu cativa stropi de lacrimi, umilindu-se pentru putina vreme, dupa care a continuat sa-l manie pe Dumnezeu prin faptele lui de necinste. Dar acele putine lacrimi - umilinta-i trecatoare si stearpa - n-au ramas fara urmari; osanda rostita impotriva slujitorului idolilor, care se manjise de sangele unor victime nevinovate, a fost ridicata. "Vezi cum s-a smerit Ahab inaintea Mea ?" - avea sa vesteasca glasul lui Dumnezeu prin proorocul Ilie, prin care se facuse cunoscuta pedepsirea regelui - "Fiindca s-a smerit inaintea mea chiar si pentru o umilinta slaba, pentru niste lacrimi putine si neinsemnate - nu voi aduce necazurile in zilele lui", nu voi tine seama ca i-am dat o groaznica osanda, pentru groaznice nelegiuiri. Nu pot vedea pe cineva plangand, fara a-i arata mila Mea.
O, frate al meu preaiubit! Inima mea sufera pentru tine. Plang pentru tine si nu ma pot opri. Ma indeamna la plans iubirea de oameni a Domnului Iisus si nefericirea care te-a lovit. Din lacrimile celui ce plange si se intristeaza pentru pacate mijejste speranta mantuirii, asemeni unei stele pierdute in bezna noptii. Amesteca plansul meu cu plansul tau, lacrimile tale cu lacrimile mele. Nu ne va respinge Domnul pe cei ce ne rugam Lui. pe cei ce suspinam inaintea Lui, straduindu-ne sa ne vindecam prin pocainta. El, Cel ce ne-a dat pilda plangerii, deschide in noi izvoarele lacrimilor. El, singurul care poate curata intinaciunea sufletului, ne va curata pe noi prin pocainta, prin lacrimi, prin har dumnezeiesc. Pacatul este nascator de plans si de lacrimi.
Voi incepe, deci, sa dau drumul strigarii mele. prin suspine si prin tanguiri voi usura si voi indeparta apasarea inimii mele. Cuvintele plangerilor mele sa nu-ti fie nici tine rani, nici dojeni, ele sunt o expresie a iubirii, semne ale compasiunii si copartasiei, glas bland de linistire si incurajare, chemarea de a parasi vietuirea in pacat, de a pasi din nou pe taramul mohanicestilor, sfintelor fapte de desavarsire, chemare la scuturarea jugului pacatului, la lupta barbateasca cu incepatoriile si cu puterile cele de sub cer, pentru libertate spirituala. Plangand pentu tine, ma plang si pe mine insumi. Sunt si eu incarcat de pacate, zanganesc si deasupra mea grelele lanturi ale gandurilor si simtamintelor pacatoase. Luandu-mi ingaduinta de a plange pentru tine, plangi si tu, rogu-te, pentru mine. Sa ne unim inimile in plangere! Imbracati fiind in lacrimi, ca intr-o haina pe care am pus-o pentru a ne acoperi goliciunea spirituala si rusinea, care ne-au venit din pricina neimplinirii poruncilor lui Dumnezeu, sa cadem inaintea Domnului; sa nu venim cu desarta si trufasa indreptatire de sine, cu care se pecetluieste intotdeauna pacatosenia si pieirea omeneasca; sa-i aducem marturisire din inima infranta si smerita. Prin sincera si hotarata marturisire a greselilor noastre, a caderii noastre, a conditiei noastre mizerabile sa pasim catre pocainta si mantuire. Pocainta este poarta spre Dumnezeu. "Intrati la portile Lui cu spovedanie si in curtile Lui cu laude marturisiti-va Lui" vesteste si statorniceste pentru intreaga omenire proorocul, chemand la pocainta intreg neamul omenesc.

1

1

A ajuns pana la mine, pe neasteptate, o veste trista; iute ca sageata a ajuns. Mi-a ranit adanc inima si in acelasi timp mi-a adus inaintea ochilor o priveliste uluitoare, intunecata, in stare sa ma amarasca cum nu se mai poate. Cel ce la o varsta frageda s-a legat de Domnul, cel ce si-a inchinat zilele vesele ale adolescentei nevointelor mohanicesti, dispretuind de timpuriu desertaciunea lumii, este acum ademenit si luat in batjocura de lume. Vai tie! Ai naufragiat la liman! Vai tie! Te-ai lasat prins de neamuri straine in propria-ti cetate ! Vai tie! Pacatul te-a luat in robie, pacatul greu, pacat de moarte, legandu-te cu lanturi nevazute, cu neputinta de dezlegat prin nici o sfortare omeneasca. Stand intre zidurile manastirii cu trupul, te-ai

instrainat de sfantul locas cu sufletul. El tanjeste dupa tine ca dupa un fiu care s-a ratacit de el, ca dupa un fiu care, nesocotindu-i sfatul ce i l-a dat inimii sale, este ca si cum l-ar fi parasit. Maretele biserici ale lui Dumnezeu, smeritele chilii calugaresti, turlele intunecate, zidurile crenelate ale batranei manastiri, sfintite de nevointele duhovnicesti ale atator batrani cuviosi, te privesc cu jale, ca si cand ti-ar fi ghicit tradarea tainic savarsita in sufletul tau. In sfintele cantari duhovnicesti rasuna cantari de jale, inima il aude si sufera de nenorocirea ta, deslusind in cantarile bisericesti o plangere pentru tine, asemeni tanguielilor de ingropaciune.
2
Plang pentru tine toata ziua; plang pentru tine toata noaptea. Plansul meu nu pretuieste mare lucru. Se intampla insa o mare plangere, al carei pret nu poate fi de nimic egalat: plang ingerii, plang chipurile mucenicilor si parintilor din ceata pustnicilor, plang toti vietuitorii cerurilor, nicicum nu-si ogoiesc plansul. Se uita din cer cu luare-aminte si cu dragoste spre pamant, se bucura de faptele bune ale oamenilor, se intristeaza de pacatele lor. L-ai intristat pe insusi Cel ce te-a facut din nimic si te-a rascumparat cu scump sangele Sau. "Ce folos ai de sangele meu de ma cobor in stricaciune ?", graieste El catre toti gresiti, catre cei care vietuiesc in pacat. Atotsfantul, neatins de stricaciune, se coboara in stricaciune, dandu-se crestinilor imbracati in Hristos si care il au in ei pe Hristos, atunci cand se ating de intinaciunea nelegiurilor.
3
Pacatele in aparenta neinsemnate, trecute cu vederea, nevindecate prin pocainta, duc la pacate si mai grele, iar intr-o viata nepasatoare de ea insasi, se naste in inima mandria. Invata-te sa te veghezi pe tine, sa nu te increzi in tine, nici sa nu te autoadmiri, ca sa agonisesti inima infranta si smerita, pentru ca pacatul tau, stand inaintea ta, sa-ti infranga trufia si setea de marire. Domnu a ingaduit sa fi supus ispitei care s-a lasat asupra ta ca un nor, purtat de vartej. nu ai rezistat loviturii la care ai fost supus. Ai incaput pe mana vrajmasilor. Te-au impresurat cei ce-ti urasc sufletul, prinzandu-ti-l cu catusele grele, luandu-l in captivitate si robie, acoperandu-l cu nenumarate, chinuitoare, de netamaduit rani!"
4
Parasit-ai sfintele fapte calugaresti de desavarsire; slujirea ta catre Dumnezeu s-a prefacut intr-o rusinoasa fatarnicie. Cand sufletul a cazut in pacat de moarte si i s-a facut acestuia locas, nu se mai afla in el loc pentru adevarata slujire a lui Dumnezeu. Tristetea si moleseala au pus stapanire pe tine; puterea barbatiei s-a ofilit; pornirea spre bine s-a zdruncinat; inima s-a lipsit de binecuvantata pace si de linistea din care se nutreste si prinde aripi monahul in mersul sau catre Dumnezeu. Gandurile desarte si pacatoase, starea de descurajare, care vine odata cu ele, si-au gasit adapost in sufletul tau, asa cum salasluiesc in casele parasite gadinele si pasarile de prada. O singura faradelege ti-a pradat toate faptele bune. Pentru ca cine va pazi toate legea, dar va gresi intr-o singura porunca, s-a facut vinovat fata de toate poruncile, ne invata Scriptura. Cand tulpina plantei este retezata de coasa, florile si frunzele ei se ofilesc.
5
Inainte de a fi cazut in pacat, vrajmasii nevazuti ti-au adus tulburare in suflet, atingandu-l numai pe dinafara, clatinandu-l doar la suprafata. Ei nu patrunsesera in inima, aceasta fiind insemnata de mana lui Dumnezeu, n-au putut sa te ia in stapanire, i-ai defaimat si i-ai respins, standu-le impotriva. Le-ai cedata in ceasul nevegherii sale, al negrijii fata de tine, li te-ai supus de bunavoie, le-ai facut pe plac; le-ai urmat indemnurile ademenitoare, aducatoare de moarte. Te-ai facut robul lor; te stapanesc si te mana din urma, prin hatisuri si prapastii, prin maracini si pietre ascutite; te-au legat, te-au inlantuit, nu ai putere sa li te impotrivesti. Domnul, cel ce vede inainte tot si carmuieste peste tot, a vrut sa te umileasca, din pricina multelor tale pacate. Orice gand bun, orice intentie buna este inabusita de pacatul care te-a luat in stapanire.
6

"Asa si-a irosit fiica Sionului toata stralucirea!" Luatu-ti-s-a toata frumusetea sufletului tau, juruit lui Hristos, frumusetea cea duhovniceasca. Gandurile cucernice in care iti statea mintea ca intr-un foisor de nunta s-au risipit; risipitu-s-au sfintele simtaminte care iti invaluiau inima si in care isi gasea pace si desfatare. Le cauti, dar nu le gasesti. S-au risitpit departe, nu se stie unde, locul lor fiind luat de ganduri pacatoase, lumesti, de simtaminte patimase. Singur te-ai lipsit de o inalta, imparateasca vrednicie! Ai cazut in starea jalnica de rob! Amara este neputinta pe care o aduce in suflet pacatul de moarte; din pricina ei si a slabiciunii, orice intalnire cu gandul ademenitor, nelegiuit, dracesc inseamna infrangere pentru suflet
7
A venit un timp al indurarii, timp greu, timpul injosirii si dezonoarei tale, timpul in care ai fost indepartat de la fata lui Dumnezeu. Lipsit de ajutorul Celui preainalt, uitat parca de Dumnezeu, lasat pe mainile vrajmasilor, ai devenit pentru ei o jucarie si un lucru de batjocura. Caderea calugarului si a oricarui crestin este pricina de plangere pentru sfintii ingeri; este pricina de bucurie pentru inraitii demoni. Ordiile lor tresalta de bucurie la nenorocirile oamenilor, rasuna printre ele un hohot de ras asurzitor, smintit.
8
Ademenitu-s-a mintea ta; muscat-a din fructul oprit de Dumnezeu; privit din curiozitate si fara precautie, fructul parea frumos cum nu se mai poate. Din cale-afara de frumos parea fructul din necunoastere, din naivitate, din lipsa de experienta; sfatul rauvoitor, viclean, a izbutit sa-l faca pe om sa muste din fruct. Si astfel, muscand, a fost lovit de moarte. Amareala acelei muscaturi veninoase iti mai manjeste buzele, fiinta ta launtrica se zbuciuma in chinuri de pe urma otravii care lucreaza in ea. Tulburarea, confuzia, intristarea, necredinta iti coplesesc sufletul. Sleit de puteri, tulburat de pacat, privesti indarat, dupa ce te indreptasesi catre imparatia lui Dumnezeu.
Oare sa nu-ti fi amintit, atunci cand te-ai aflat la marginea caderii, pe buza parapastiei pacatului, ca, mai devreme sau mai tarziu, vei avea parte de un sicriu stramt si de un mormant, si ca ele se pregatesc negresit drept salas pentru orice faptura trupeasca ? Si ca pacatoasele desfatari iau sfarsit indata ce omul incepe sa se descompuna, ca trupul, pe seama caruia se caleste sufletul, este sortit a se da jertfa putreziciunii si mancare viermilor. De aceasta nu ti-ai adus aminte. Uitat-ai de judecata lui Dumnezeu, cea care asteapta cu rabdare intoarcerea spre pocainta a pacatosilor, dar care ii paste pe toti. Nu va intarzia infricosata judecata; curand, curand va sa vina; veni-va "ca un fur noaptea". Cere-i-se-va atunci socoteala fiecarui om de ce a facut in sederea si in lucrarea lui pe pamant. Ai uitat ca viclenii si cumplitii demoni care se arata acum sufeltului in chip de visari desfatatoare, care il ademenesc cu gandul de a-l lua in stapanire, se vor napusti asupra sufletului, in clipa despartirii acestuia de trup, ca niste fiare salbatice, si daca vor face dovada ca este al lor, il vor rapi. Ai uitat de soarta vesnica a pacatosilor care nu s-au invrednicit de mila lui Dumnezeu. Pentru ca au respins virtutea si pocainta prin care se vindeca nesocotirea virtutilor, vor fi aruncati in iadul cel mai din afara, vor fi dati chinurilor si schingiuirilor fara de masura si fara de sfarsit. Uitat-ai acestea toate si ai cazut cu groaznica cadere. Toate ale lumii - petrecerile, distractiile, grijile si indeletnicirile lumesti - nu-ti vor aduce liniste. Ele fac sa atipeasca constiinta pentru putin timp, dar nu pot s-o inabuse. In clipele cand incepi sa te scrutezi pe tine, ea se trezeste si, desteptandu-se incepe sa te acuze tot mai necrutator.
Dumnezeule milostiv! Tu vezi si porti neputintele omenesti ce stau dezgolite inaintea ochilor Tai; vezi neputinta si necuratia mea, in toata goliciunea, in fata ochilor Tai, patimile si demonii cumpliti care ma supun caznelor si schingiurililor.
9
Strainul de neam "sa nu intre in obstea Domnului", porunceste Dumnezeu. N-am pazit porunca Dumnezeului meu. Am savarsit o tradare prin care strainii de neam au patruns nu doar in templu, ci si in altar, maini necuvincioase s-au atins de prinoasele si de vasele sfinte.

Numesc templul lui Dumnezeu intreaga faptura a omului; altarul-inima, vasele si prinoasele-gandurile si simtamintele. Templul lui Dumnezeu este pangarit de picioare spurcate si de duhuri spurcate; ele au intins altarul; au prefacut gandurile si simtamintele duhovnicesti binecuvantate intr-unele trupesti, urat mirositoare.

10

Jelaniile imi umplu fiinta! Durerea si-a facut cuib in mine, imi roade inima ca un vierme, musca din ea ca un sarpe. Caut alinare, caut mangaiere, caut hrana duhovniceasca din care m-am indestulat candva, nimic nu aflu! Stiu ca acea hrana nutreste si bucura. Mi se propune insa o alta hrana; mi se da cu de-a sila hrana pacatului; sunt ademenit cu ea, fagaduindu-mi-se ca ar putea sa ma sature; dar ea numai ca nu satura, ci provoaca o si mai mare foame, o groaznica istovire, neptinta, zdruncinare.

Doamne, Doamne al meu! Gresit-am inaintea fetei Tale, inaintea ochilor Tai! Vezi cat sunt de umilit. In fata ochilor Tai preasfinti, talharii ma batjocoresc. M-ai parasit fiindca si eu Te-am parasit. Ma aflu in mainile celor pe care i-am pus inaintea Ta. Nu indraznesc sa-mi arunc ochii spre Tine, nu cutez a-mi ridica mainile spre Tine, nu am curaj sa rostesc un singur cuvant inaintea Ta. Greseala mea, tradarea mea mi-au luat orice indrazneala. Am cazut, m-am facut jertfa nebuniei mele, jertfa vicleniei si vrajmasieii demonilor. Ma aflu apropape de deznadejde! Inima imi spune ca stau la portile ei. Nu am pe nimeni care sa puna o vorba buna pentru mine, sau poate ca sunt unii, dar eu nu-i cunosc. Sa fie mijlocitoare inaintea slavei Tale celei neatinse bunatatea Ta cea nemarginita.

11

Toti cei care pasiti pe calea vietii pamantesti, toti cei care strabateti taramul de la pantecele mamei care v-a nascut pana la groapa si mormant, pana la infricosatoarele porti prin care fiecare om intra in nemasurata si tainica vesnicie, "priviti si vedeti daca este vreo durere ca aceasta care ma copleseste". Nu ma intristez pentru pierderea avutiilor si privilegiilor pamantesti, nu ma las doborat de durerea prigoanelor purtate impotriva mea, de defaimarile si ranile venite de la oameni; nimic din ceea ce este vremelnic nu slujeste drept pricina vaietelor mele, a istovirii inimii mele. Sufar, ma chinuiesc, fiindca m-am indepartat de Dumnezeu prin cadere in pacat. L-am tradat pe Domnul, stau respins departe de fata Creatorului meu, cufundat in bezna morala, predat demonilor. Mainile si picioarele imi sunt legate; lucrarea sfanta imi este luata, luat imi este insasi darul de a ma dedica ei. Zac vatamat, in neputinta, in prapastie. O prapastie care mi se arata in chip tainic, dar foarte deslusit: abisul iadului. Beau paharul amaraciunii, paharul smereniei. Paharul pe care mi L-a umplut Dumnezeu, in dreapta Sa manie.

12

Neintelese sunt caile Domnului. In sfanta Sa judecata, Domnul a chibzuit si a dat dreapta hotarare pentru mine: aceea de a fi osandit, ingaduind sa fiu cuprins de focul patimilor, foc vrajmas, sa dau inapoi (cad) din taramul duhurilor, cel de sub cer, templul sufletului meu sa fie parjolit, podoabele sale nepretuite prefacute in cenusa. Fost-au intinse curse inaintea picioarelor mele si eu nu le-am bagat in seama, prinsu-m-am de ele, vrajmasii au tabarat asupra mea, venind din ascunzatorile lor; am fost luat prin surprindere, am fost infrant, am incercat sa fug. Dar Domnul nu mi-a aratat mie mila, predatu-m-a vrajamasului. Pieirea cea de pe urma ma inspaimanta. Lantul zilelor mele s-a prefacut intr-un lant al suferintelor mele. Pacatul sta inaintea mea ca o nametenie de om, cu palosul gol in mana. Ochii lui maniosi scapara de o flacara rosie ca sangele; gura ii este cascata monstruos, scarsneste din dinti. Si nu ma slabeste o clipa, ziua si noaptea.

13

Vrajmasul nu m-a scapat din ochi multa vreme, de cand m-am nascut, de cand am primit botezul, pizma si ura nedomoilte il indemnau sa ma tina sub supraveghere, neobosit. Pandea ceasul in care, din usuratate, sa-mi pierd veghea de sine, prudenta. A tot asteptat acest ceas,

pana cand a si venit, mester fiind vrajmasul in pierzania oamenilor, m-a lovit de-a binelea si sigur.
Acum, cand ma aflu prins de vrajmas, cazut in robia lui, el ma pazeste din nou, ca sa nu fug din prinsoare, sa nu-mi scutur jugul; greu si rusinos jug! Taria mea s-a slabanogit, bratele si-au pierdut puterea, nu ma pot ridica din cadere, nu ma pot slobozi din captivitate. Port imbracaminte de carne care ma face totodata greoi si neputincios; zac in ea ca si cum as fi legat, tinut in temnita; vrajmasul meu este un duh sprinten, se misca precum fulgerul; vesmantul lui, care ii tine loc de orice arma, este tesut din fel de fel de apucaturi, cunostinte, puteri; vrajmasul ma pazeste asemenea unui leu care racneste la prada sa, neajutorata. Nu sunt in stare sa ma impotrivesc lui; adaug pacatelor vechi pacate noi, ma desfatez, silit, in patimi. Domul m-a dat pe mana chinuitorilor
14
"Stapanul a toate a strivit ca in teasc pe fecioara, fiica lui Iuda", a strivit sufletul meu predat Domnului cu credinta in El; "pentru aceasta plang mereu", plang si suspin cu plangere pe care eu insumi nu mi-o pot explica si n-o inteleg. Duhul meu tanjeste si se chinuie. Isi simte saracia si nimicnicia. Cu ingaduinta Domnului, cetatea mea s-a naruit, schimbatu-si-a infatisarea in rau, frumusetea i-a fost slutita, schimonosita, luatu-i-s-a nepatimirea. "Datu-mi-s-a mie un ghimpe in trup, un inger al satanei; sa ma bata peste obraz ca sa nu ma trufesc." Ingerul acesta urmareste un scop: acela de a ma pierde. Dar in ceea ce face si netinand seama de ce face, este ingaduinta lui Dumnezeu, telul sau nepatruns, intelept si bun.
15
"Din ochii mei izvorasc lacrimi, caci departe de mine este Mangaietorul, Cel ce-mi imbarbata inima. Feciorii mei cu totii au fost dati pieirii, caci dusmanul a avut biruinta. Gandurile sfinte care linistesc inima, o imbarbateaza si o invioreaza umpland-o de inveselitoarea speranta a mantuirii s-au indepartat de la mine. Darul Sfantului Botez a amutit in mine; intristatu-L-am pe Duhul Sfant, L-am mahnit cu pacatul meu de moarte. Apropiatu-m-am de tot ce este de potrivnic si vrajmas lui Dumnezeu si acestea au patruns si lucreaza in mine. Umplutu-m-am de intuneric, umplutu-m-am de sminteala. Rugaciunea imi este furata de risipirea mintii; gandurile la patimi desfranate mi-o spurca si mi-o nimicesc. Vrajmasul s-a pornit asupra mea cu inversunare. Vars siroaie de lacrimi ca dintr-un izvor si ele nu-mi aduc folosul pe care mi-l aducea inainte putinii stropi de lacrimi. Amare sunt lacrimile mele! Nepatimirea pierduta trebuie plansa cu lacrimi amare. Intinaciunea - pecetea pe care o lasa caderea in pacat - trebuie spalata de pe suflet cu lacrimi amare. Pacatul de moarte, trecut in cartea voievodului ceresc, trebuie sters cu lacrimi amare. Nevinovatia, dragostea sfanta varsa lacrimi de bucurie. Vin la picioarele Celui ce S-a rastignit pentru mine, cu lacrimi amare, cu inima infranta, cu saracia mea. Primeste-ma, Doamne al meu, asa cum ai primit lacrimile desfranatei; pret, pe care fericita Maria l-a varsat pe picioarele Tale. Tu, Atotputernice si Atotbun, prefa pacatoasele si amarele mele lacrimi in mir binemirositor si bineprimit de Tine. Ridica de pe cantarul Tau drepta Ta osanda si manie; pune pe acest cantar al Tau iubire de oameni, neasemuita putere a lacrmimilor Tale, puterea neasemuita a sangelui Tau. Ti ai varsat pentru noi nepretuitul Tau sange; ai platit rascumpararea noastra. Cu lacrimile Tale ti-ai aratat dragostea pe care ne-o porti; ai pecetluit aceasta dragoste cu sangele Tau atotputernic, dumnezeiesc, ai curatat pacatele intregii lumi.
16
Imi inalt mintea catre Dumnezeu; ea insa nu are putere sa se ridice de pe pamant si sa stea deasupra lui. S-a straduit mult, dar zadarnic. Cum se ridica de pe pamant, cum cade inapoi, se prabuseste de parca ar fi trasa indarat de o mana de fier. Domnul m-a parasit, impresuratu-m-au din toate partile cei ce cauta pierirea sufletului meu. Daca m-as bizui numai pe puterile mele, nu m-as putea ridica din prinsoare. Domnul, numai Domnul ii ajuta sa se ridice pe cei cazuti; ii invie pe cei morti. Mie insa Domnul mi-a harazit alta soarta. El vede cat de jos am

cazut, dar nu-mi vine in ajutor. A auzit suspinul meu, strigatul meu si nu ma scoate din prinsoare, din cumplita captivitate, din coltii iadului. Dusmanul triumfa, isi serbeaza biruinta, este convins ca am pierdut cu adevarat. In smintita lui manie, in smintita lui trufie, el crede ca Dumnezeul meu nu are putere de a ma smulge din mainile lui, iar despre sine crede ca i se poate impotrivi, ca-i poate tine piept cu izbanda Dumnezeului meu, Dumnezeului Atotputernic.